

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/317/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212204619
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3212204619.3

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a Mgr. Zuzany Holúbkovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 06. februára 2014, č.k. 6C/223/2012 - 123, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporkyňu zaplatiť mu sumu 175,- Eur z titulu majetkovej škody a sumu 995,76 Eur z titulu nemajetkovej ujmy a náhradu trov konania. Zároveň ním zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania. Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že dňa 21.11.2005 požiadal oprávnený prostredníctvom súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu Platobného rozkazu Okresného súdu Trenčín č. k. 37Rob/40/2005-9 zo dňa 22.02.2005, pričom dňa 18.08.2006 bolo exekútorovi udelené poverenie na vykonanie exekúcie. Dňa 28.09.2010 doručil exekútor exekučnému súdu návrh na zastavenie exekúcie pre nemajetnosť povinného a zároveň bol dňa 13.10.2010 exekučnému súdu doručený návrh oprávneného na zmenu exekútora. Dňa 29.10.2010 bolo exekučnému súdu doručené vyúčtovanie trov exekučného konania súdneho exekútora a dňa 03.01.2011 vyjadrenie exekútora k návrhu na zmenu exekútora. Listom zo dňa 12.09.2011 bol exekútor vyzvaný na predloženie exekučného spisu, ktorý predložil exekučnému súdu v zmysle výzvy dňa 21.09.2011. Exekučný súd následne uznesením č.k. 4Er/168/2008-21 zo dňa 19.03.2012 zamietol návrh exekútora na zastavenie exekúcie a rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku účinného od 01.12.2006, ďalej ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len zákon č. 514/2003 Z.z.), ako aj ust. § 103, § 104 ods. 2, § 109 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c) a § 154 ods. 1 O.s.p. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju zamietol. Najskôr skúmal, či sú splnené podmienky konania a bol toho názoru, že je daná jeho právomoc vo veci konať. Zdôraznil, že pokiaľ sa navrhovateľ domáha náhrady škody podľa citovaného zákona na základe nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v nerozhodnutí exekučného súdu v zákonnej lehote alebo v prieťahoch v konaní, je tak daná právomoc a príslušnosť okresného súdu tento nárok vecne posúdiť, prejednať a rozhodnúť o ňom. Námietku odporcu o nesplnení podmienky predbežného prerokovania nároku vyhodnotil súd ako nedôvodnú. Podľa jeho názoru súdu išlo v danom prípade o taký nedostatok

podmienky konania, ktorý je odstrániteľný, a ktorý v konaní bol odstránený tým, že v priebehu konania uplynulo od prijatia žiadosti ministerstvom do dňa rozhodnutia súdu viac ako 6 mesiacov a ministerstvo v tejto lehote nárok žalobcu na náhradu škody neuspokojilo. Tým považoval podmienku, aby mohol vo veci konať a o predmete sporu vecne rozhodnúť, za splnenú, pričom uviedol, že pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Pripustil, že návrh mal nedostatky, no nie také, aby odôvodňovali postup súdu podľa ust. § 43 ods. 1 O.s.p., keďže navrhovateľ uviedol v žalobe rozhodujúce skutočnosti a z označenia veci bolo možné zistiť, z ktorej konkrétnej exekučnej veci svoj nárok odvodzuje. Konštatoval, že navrhovateľ svoj nárok na náhradu škody skutkovo zdôvodnil a nie je potrebné, aby ho aj právne posúdil. Pokiaľ ide o navrhovateľom tvrdené nerozhodnutie exekučného súdu o návrhu na zmenu exekútora v zákonnej lehote, resp. prietahy v konaní, tak dospel k záveru, že k takémuto nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu došlo. Poukázal na to, že exekučný poriadok v ust. § 44 ods. 8 stanovoval 30 - dňovú lehotu na rozhodnutie súdu o zmene exekútora od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora, pričom exekučný súd rozhodol o návrhu oprávneného po uplynutí tejto lehoty, a to s omeškaním viac ako 16 mesiacov. Podľa jeho názoru nemožno ust. § 9 ods. 2 zákona v znení účinnom od 01.01.2013 v danej veci aplikovať, keďže o návrhu na zmenu exekútora bolo rozhodnuté podstatne skôr, než nadobudlo účinnosť uvedené ustanovenie, a taktiež navrhovateľ svoj nárok uplatnil skôr, než nadobudlo účinnosť uvedené ustanovenie. Uviedol, že navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie a aj žalobu pred nadobudnutím účinnosti uvedeného ustanovenia a hoc sa javí byť uvedené ustanovenie procesného charakteru a novela zákona, ktorou bolo zavedené, nemá žiadne prechodné ustanovenia, nemožno ho použiť, pretože by to považoval za retroaktívne a navrhovateľ sa svojho nároku na náhradu škody začal domáhať v čase, keď uvedené ustanovenie nebolo účinné a nebolo tak ani povinnosťou žalobcu podávať sťažnosť na prietahy v konaní, prípadne iným, v uvedenom ustanovení uvedeným prostriedkom preukazovať základ svojho nároku na náhradu škody. Napriek nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu, nedodržaniu zákonnej lehoty a prietahoch pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na zmenu exekútora, navrhovateľovi náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy nepriznal, keď zdôraznil, že navrhovateľ nepreukázal výšku majetkovej škody relevantnými dôkazmi a na jej preukázanie ani nenavrhol žiaden dôkaz, pričom táto ani nevyplýva z exekučného spisu tunajšieho súdu. Vychádzal z toho, že navrhovateľ zároveň žiadnym dôkazom nepreukázal a ani nenavrhol žiaden dôkaz na preukázanie priamej príčinnej súvislosti medzi nerozhodnutím exekučného súdu v zákonnej lehote a majetkovou škodou žalobcu. Navrhovateľ nielenže nepredložil a nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie týchto nákladov, ale ani len konkrétne neoznačil samotné listiny, ktorými urgoval exekučný súd, alebo ktoré boli z jeho strany vyhotovené a adresované pôvodnému exekútorovi. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, konštatoval, že by bolo možné ju navrhovateľovi priznať v prípade, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Upozornil, že navrhovateľ ani len nenavrhol žiaden dôkaz, ktorý by mal preukázať, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Zastával názor, že takéto konštatovanie, pokiaľ by sa ho žalobca domáhal a pokiaľ by tomu nebránili iné dôvody, by bolo postačujúcim zadosťučinením pre žalobcu. V danej súvislosti dôvodil, že účinky pôvodne podaného návrhu na vykonanie exekúcie zostali zachované a pôvodný súdny exekútor mal a mohol pokračovať v exekúcii až do rozhodnutia exekučného súdu o návrhu na zmenu exekútora. Okrem toho považoval zdôvodnenie uplatneného nároku v súvislosti s označenou exekučnou vecou za zjavne neopodstatnené, keď uviedol, že riziká, ktorým mal byť navrhovateľ vystavený v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, sú ničím nepreukázané a nepodložené tvrdenia žalobcu. Ďalej pripomenul, že už pôvodný exekútor podal návrh na zastavenie exekúcie pre nemajetnosť povinného ešte pred tým, ako oprávnený navrhol zmenu exekútora. Navrhovateľovi nepriznal požadovaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy aj z toho dôvodu, že ako oprávnený v exekúcii zanedbal prevenčnú povinnosť, žiadnym spôsobom sa od podania návrhu na zmenu exekútora až do rozhodnutia o tomto návrhu nezaujímal, v akom štádiu je rozhodovanie o tomto návrhu. Tvrdené urgencie exekučného súdu navrhovateľ nepreukázal, dokonca podľa obsahu exekučného spisu sa ani len neinformoval o stave konania. Pokiaľ by teda navrhovateľovi aj nejaká ujma vznikla, zvýšili sa jeho riziká, alebo skutočne mali byť negatívne ovplyvnené jeho ďalšie podnikateľské aktivity práve v dôsledku nedodržania zákonnej lehoty exekučným súdom pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora, rozhodne k tomu prispel aj samotný navrhovateľ, keď sa ako oprávnený nezaujímal o stav rozhodovania v jeho veci a nevyužil zákonné prostriedky nápravy. Do jedného z konaní v obdobnej veci založil navrhovateľ originál znaleckého posudku, ktorý považuje za dôležitý dôkaz vo veciach jeho viacerých žalôb, ktorými sa domáha nárokov z titulu zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup exekučných súdov. Súd prvého stupňa do tohto spisu síce založil kópiu posudku, no vykonanie dôkazu touto listinou

nevykonával. Tento posudok nepovažoval za dôkaz, ktorý by mal význam v prejednávanej veci. Z ústavnej sťažnosti, ktorú mal navrhovateľ v tejto veci podať, vyplýva, že mienil v tomto konaní navrhnúť vypočutie svedkov, a to z osôb pôsobiacich na súde vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu súdu. Zdôraznil však, že navrhovateľ riadnym procesným spôsobom v konečnom dôsledku takýto dôkaz nenavrhol, no v prejednávanej veci by bolo nadbytočné vykonávať akékoľvek dokazovanie výsluchom svedkov z uvedených osôb, keď jediným objektívnym dôkazom o prípadných preťahoch v konaní, resp. o inom nesprávnom úradnom postupe súdu môže byť iba exekučný spis. Keďže žaloba bola nedôvodná, v celom rozsahu ju zamietol, a to bez toho, aby vo veci rozhodoval medzitimným rozsudkom o právnom základe uplatneného nároku, keďže takýto postup považoval za nehospodárny. Okrem uvedeného preskúmal aj návrh navrhovateľa na prerušenie konania a dospel k záveru, že tento nie je dôvodný a preto ho zamietol. Uviedol, že aj keď navrhovateľ v tomto konaní už raz podal návrh na prerušenie konania z totožných dôvodov a tento bol právoplatne zamietnutý, z dôvodu procesnej čistoty napokon rozhodol o ďalšom návrhu žalobcu na prerušenie konania a zamietol ho z tých istých dôvodov ako predchádzajúci návrh, keďže nedošlo k žiadnej zmene pomerov. Poukázal na to, že navrhovateľ nepreukázal, že sťažnosť na Ústavnom súde SR skutočne podal a pokiaľ ju aj podal, nie je takáto okolnosť sama o sebe dôvodom na prerušenie konania. Zastával názor, že v tomto prípade vylúčenie sudcov okresného súdu nie je prejudiciálnou otázkou, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť. Pokiaľ ide o dôvod prerušenia konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., ani podľa tohto ustanovenia nepovažoval podmienky na prerušenie konania za splnené. Podľa jeho názoru totiž nešlo o otázku, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, keďže išlo o procesnú otázku a nie o otázku, ktorá je prejudiciálnou vo vzťahu k riešeniu sporu vo veci samej. Na pojednávaní o trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému odporcovi priznal náhradu trov konania ako budú uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku. Keďže odporca trovy konania nevyčísľil v lehote podľa ust. § 151 ods. 1 O. s. p. a zo spisu mu žiadne trovy nevyplývajú, rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznáva, keď v zmysle ust. § 151 ods. 2 O. s. p. nebol viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania - výrokom vyhláseného rozsudku o náhrade trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonával dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru

Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevyvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby krajský súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v náväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v podrobnostiach poukazuje.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premis prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. V rámci vyčíslenia výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy vychádzal z omeškania exekučného súdu v trvaní 18 mesiacov a upozornil, že tento bol bezdôvodne nečinný viac ako 550 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa, uvedené tvrdenie sa nezakladá celkom na pravde. Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, dňa 21.11.2005 požiadal oprávnený prostredníctvom súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol platobný rozkaz Okresného súdu Trenčín č.k. 37Rob/40/2005-9 zo dňa 22.02.2005, pričom dňa 18.08.2006 bolo exekútorovi udelené poverenie na vykonanie exekúcie. Dňa 28.09.2010 doručil exekútor exekučnému súdu návrh na zastavenie exekúcie pre nemajetnosť povinného a zároveň bol dňa

13.10.2010 exekučnému súdu doručený návrh oprávneného na zmenu exekútora. Dňa 29.10.2010 bolo exekučnému súdu doručené vyúčtovanie trov exekučného konania súdneho exekútora a dňa 03.01.2011 vyjadrenie exekútora k návrhu na zmenu exekútora. Listom zo dňa 12.09.2011 bol exekútor vyzvaný na predloženie exekučného spisu, ktorý predložil exekučnému súdu v zmysle výzvy dňa 21.09.2011. Následne súd uznesením č.k. 4Er/168/2008-21 zo dňa 19.03.2012 zamietol návrh exekútora na zastavenie exekúcie a rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Zo skutkového stavu zisteného v prejednávanej veci tak síce vyplýva, ako to zároveň konštatoval aj súd prvého stupňa, že zo strany exekučného súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu v tom zmysle, že rozhodnutie o zmene súdneho exekútora na návrh oprávneného nebolo vydané v 30-dňovej zákonnej lehote, keď bolo vydané v lehote 17 mesiacov a 6 dní od doručenia návrhu. Právo na náhradu škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo nesprávny úradným postupom však nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie. Okrem samotného nesprávneho úradného postupu musia byť súčasne splnené aj ďalšie podmienky a to vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V tomto smere však navrhovateľ dôkazné bremeno neunesol a nemôže zbaviť dôkazného bremena ohľadom preukázania vzniku výšky škody tvrdením, že takúto škodu nemôže vyčíslieť, preukázať, prípadne, že sa jedná o ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva, dôverných informácií a zároveň sa svojej dôkaznej povinnosti nemôže ani zbaviť tým, že ponechá určenie výšky škody na zvážení súdu. Skutočnú výšku škody treba vždy hodnoverne preukázať tak, aby nedochádzalo k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísleniu škody.

Neobstoja tvrdenia navrhovateľa ani v časti, v ktorej uvádza, že škoda by mala spočívať v nákladoch na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov, nákladov na udržiavanie správy informačného systému a iné, nakoľko ani v tomto smere navrhovateľ dôkazné bremeno neunesol.

Rovnako navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ani ohľadom preukázania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to s poukazom na nesplnenie ďalšej povinnosti bremena tvrdenia v tom smere, aby preukázal a zdokladoval náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a podmienky, za ktorých by mu mohla byť eventuálne náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch priznaná. Preto aj v tejto časti bol v celom rozsahu správny postup súdu prvého stupňa, ktorý návrh ako nedôvodný zamietol.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že rozhodnutie o zmene súdneho exekútora za stavu, kedy exekučný súd pred vydaním rozhodnutia vyzval súdneho exekútora na predloženie exekučného spisu a zároveň posudzoval otázku splnenia predpokladov pre zastavenie exekučného konania pre nemajetnosť na základe návrhu podaného súdnym exekútorom, v lehote 17 mesiacov a 6 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, nemožno považovať za prieťahy v súdnom konaní, ktoré by mali nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pôvodne pridelená na prejednanie, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22.10.2012 pod sp.zn. 4NcC/480/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudca Okresného súdu Bánovce nad Bebravou JUDr. Radoslav Svitana, PhD. je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Zároveň rozhodol o tom, že sudcovia Okresného súdu Bánovce nad Bebravou Mgr. Miriam Manová, JUDr. Mária Vrtochová a Mgr. Marek Anovčín nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na tomto súde pod sp. zn. 6C/223/2012, nakoľko nezistil dôvody na ich vylúčenie, v nadväznosti na čo bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudcovi súdu prvého stupňa Mgr. Marekovi Anovčínovi. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevyvylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., hoci tak urobiť nemohol. Súd prvého stupňa sa riadne vo svojom odôvodnení v rozsudku zaoberal z akého dôvodu pojednával napriek tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili. Súd prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania za situácie, keď tento ospravedlnil svoju neúčast' mailom niekoľko dní pred samotným pojednávaním. V tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa na strane 3 ods. 2 napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že súd prvého stupňa na prejednanie veci nariadil opakovane pojednávanie, čím účastníkom konania vytvoril predpoklady pre uplatnenie možnosti vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré považujú pre rozhodnutie vo veci za podstatné. Vyjadrenie odporcu k návrhu na začatie konania bolo navrhovateľovi doručené dňa 14.03.2013 spolu s predvolaním na prvý termín pojednávania vytýčený na 14.05.2013, pričom tento termín pojednávania bol následne zrušený z dôvodu potreby rozhodnutia o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. Druhý termín pojednávania súdu prvého stupňa vytýčil na 06.02.2014 a predvolanie navrhovateľovi doručil dňa 15.11.2013. Žiadneho z nariadených pojednávani sa navrhovateľ napriek riadne doručenému predvolaniu nezúčastnil, rovnako ako ani odporca, preto nemožno uzavrieť, že by v danej súvislosti navrhovateľovi bola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní. Túto možnosť navrhovateľ nevyužil ani po poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 14.03.2013, ako to vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodov, ktoré sa z 90% nevt'ahujú na prejednaný prípad.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.